

Sygn. akt: I C 1601/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jacek Stypułkowski
Protokolant:	Agnieszka Konczewicz

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) SA V. (...) w W.

przeciwko R. K.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego R. K. na rzecz powoda (...) SA V. (...) w W. kwotę 4100 zł (cztery tysiące sto złotych) z odsetkami w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 13 listopada 2015 roku do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 717 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. Nadaje wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności.

I C 1601/15

UZASADNIENIE

Powód (...) SA, V. (...) w W. wnosił o zasądzenie od pozwanego R. K. kwoty 4100 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, tytułem zwrotu wypłaconego przez powoda odszkodowania z tytułu uszkodzenia samochodu marki B. nr rej. (...). Wnosił również o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany R. K. uznał powództwo w całości.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Z twierdzeń powoda zawartych w uzasadnieniu pozwu wynika, że w dniu 15 listopada 2014 roku pozwany R. K. będąc w stanie nietrzeźwości i kierując samochodem marki S. nr rej. (...) doprowadził do wypadku drogowego w wyniku którego uszkodzony został samochód marki B. nr rej. (...). Po spowodowaniu wypadku pozwany oddalił się z miejsca zdarzenia.

Powód wskazał, że w ramach zawartej przez właściciela pojazdu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wypłaciła odszkodowanie za szkodę.

Powód uzasadniając swe roszczenie powołał się na treść art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wskazując, że pozwany wyrządził szkodę będąc w stanie nietrzeźwości (k.3-4).

Pozwany R. K. nie przeczył prezentowanym w pozwie twierdzeniom powoda i uznał powództwo (k.21).

Stosownie do treści art. 231 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok SN z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Jest to stanowcze, bezwarunkowe oświadczenie woli i wiedzy pozwanego.

Sąd jest związany uznaniem. Obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem i zaopatruje go z urzędu rygiorem natychmiastowej wykonalności (art. 333 § 1 pkt 2 kpc), o ile wyrok jest zdatny do wykonania w trybie egzekucji. Uznanie roszczenia może być traktowane jako środek obrony pozwanego, ponieważ w sytuacji unormowanej w art. 101 kpc umożliwi mu wygranie kosztów procesu.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd nie znajduje podstaw do stwierdzenia, że uznanie powództwa przez pozwanego jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Stosownie do treści art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 392 ze zm.) zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący: wyrządził szkodę umyślnie lub w stanie po użyciu alkoholu albo pod wpływem środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii, wszedł w posiadanie pojazdu wskutek popełnienia przestępstwa, nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym, z wyjątkiem przypadków, gdy chodziło o ratowanie życia ludzkiego lub mienia albo o pościg za osobą podjęty bezpośrednio po popełnieniu przez nią przestępstwa, zbiegł z miejsca zdarzenia.

Pozwany uznając powództwo przyznał okoliczności faktyczne podnoszone przez powoda (art. 229 kpc), w związku z czym okoliczność, że w chwili wypadku znajdował się w stanie nietrzeźwości nie wymagała dowodu. Nie budziło zatem wątpliwości, że zarówno podstawa faktyczna, jak i prawna roszczenia znajduje potwierdzenie w materiale procesowym znajdującym się w aktach sprawy.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie wskazanych wyżej przepisów Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem z odsetkami ustawowymi od daty wniesienia powództwa (13 listopada 2015 roku – k.16).

O kosztach procesu orzeczono w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu określonej w art. 98 § 1 kpc obciążając nimi w całości pozwanego.

Stosownie do treści art. 333 § 1 pkt 2 kpc Sąd opatrzył wyrok rygiorem natychmiastowej wykonalności.